

„Neměli bychom pokračovat dál?“ tlačím na něj, protože se nechci zastavovat. Každá další hodina mi pulsuje v uších vědomím, jak málo jich zbývá.

„Cestovat přes noc není bezpečné.“ Táta seskočí na zem a začne vypřahat Odie z postroje.

Před sebou vidím celé údolí pod námi – dlouhý pás travnaté země ohraničený na druhé straně dalšími kopci.

A v téhle prérii je usazené město.

Ležím zachumlaná v mámině dece a sleduju, jak jiskry z ohničku krouží vzhůru mezi hvězdy, uklidňuju se pohledem do neměnného uspořádání noční oblohy s Mléčnou dráhou a hvězdokupami přesně tam, kde mají být – zatímco vyprahlá, nehostinná krajina kolem je mi úplně cizí, voní po neznámých květinách a větru z dalek. Těsně za kruhem osvětleným plameny slyším pohyb zvířat ve tmě a občas zahlédnu záblesk jejich očí mezi nízkými duby. Mám zvláštní, strašidelný pocit po celé kůži.

I když se o mě pokouší spánek a potřebuju si pořádně odpočinout, dělám si starosti, že postupujeme příliš pomalu. Zabrало nám to celý den a dostali jsme se zatím jenom na dohled od prvního města.

Jak dlouho mi potrvá, než najdu Architekta? Dny? Týden? Je to muž, kterého jsem nikdy neviděla. Mohl by být kdekoli. Bylo by nemožné ho najít, kdyby se skrýval, kdyby nechtěl být objeven. Mohl by být třeba i po smrti. Ale máma mě vždycky ujišťovala, že když jeden Architekt umře, převezme jeho roli další. Poselství se nikdy neztratí. Tak jako ona učila příběhům z naší minulosti mě, aby nebyly zapomenuty, Architekt dělá to samé.

Někde tam venku nějaký Architekt je – a bude znát cestu k moři.

Stačí ho jenom najít.

Na chvilku nechám prsty zatoulat ke své šíji a přejet po tetování, než ruku spustím zpátky do klína, vrátím se k počítání

hvězd nad sebou a v duchu si opakuju jejich jména. „Dneska je vidět Bellatrix,“ řeknu tiše tátovi a prstem ukážu na západ, těsně nad vrcholky stromů. „To je třetí nejjasnější hvězda v souhvězdí Orion.“

Táta zvedne hlavu od táboráku, kam dal vařit litinový hrnc s vodou a strakatými fazolemi, a vzhledne k nebesům.

„Bellatrix znamená *válečnice*,“ dodám a spustím ruku dolů. „Některé hvězdy se hledají snadno, třeba Orionův pás nebo Polárka. Ale máma říkávala, že musíš pozorovat všechna souhvězdí, pokud chceš znát celý příběh.“ *Od jediného bodu na obloze musíš umět zmapovat celý vesmír.*

Táta vydá tlumený zvuk, jako by nechtěl myslet na mámu, na žal sevřený v soudkovité hrudi. Možná se cítí provinile, že tam nebyl, když umírala, neklečel u její postele, nepohládl ji po bledé, propadlé tváři, neměl šanci se s ní rozloučit. Nebyl ale nikdy v našich životech trvale přítomný – připomínal toulavého kojota, svědčily mu spíš dlouhé prašné cesty než pobyt mezi čtyřmi stěnami, a tak se v údolí zastavoval jenom tak jednou za měsíc, když ho stezky zavedly někam poblíž. Ale právě tohle na něm obdivuju a závidím mu to: jeho svobodu, lehkost, s jakou přichází a odchází.

Jeho život se netočil kolem mámy – tak jako ten můj. Nebudil se každé ráno s jejím tichým opakováním velikostí a svítivosti hvězd, neusínal za zvuku jejího smíchu, hlubokého a hlasného, jako by patřil muži – přísahala bych, že uměl roztrást laťovou střechu naší chalupy jako zimní vichřice. Měla v sobě jistou vážnost a byla mnohem složitější – jako řetězec podivných, nekonečných hádanek –, než mohl táta kdy vědět.

Skloní hlavu a vrátí se k míchání fazolí, přidá trochu soli a nějaké neznámé bylinky. Odie se prochází mezi duby, okusuje trávu a mává ocasem v nočním vzduchu. „Až dojedeme do města,“ řekne mi s očima stále skloněnými, „nemluv o tom před nikým jiným.“

„O čem?“

„O hvězdách, souhvězdích, o tom všem, co tě učila máma.“